

ȘCOLI ȘI DASCĂLI

Emil Briul – un dascăl de altădată

Emil Briul s-a născut în anul 1869, a studiat matematica și a fost cadru didactic la Universitatea din Iași. În anul 1897 era conferențiar la catedra de calcul diferențial, remarcându-se ca un foarte bun specialist. În anul 1899, pedagogul *Ion Găvănescul* îl invită să facă parte din colectivul de profesori care urmau să predea la Seminarul Pedagogic Universitar, nou înființat la Iași și primul de acest fel din țară. Din colectiv mai făceau parte renumiții profesori *Simion Mehedinți*-geografie, *Ion Simionescu*-științe naturale, *M. Grumăzescu*-limba română, *Victor Castano*-limba franceză și alții.

Seminarul Pedagogic Universitar este echivalentul catedrei de pedagogie din zilele noastre, cu deosebirea că se punea mult mai mult accent pe transpunerea ideilor și teoriilor pedagogice în practică. De aceea Seminarul Pedagogic Universitar avea propria lui școală de aplicație, unde profesorii specialiști (cel mai adesea universitari) țineau ore model, iar studenții care se pregăteau pentru meseria de dascăl își desfășurau practica pedagogică care consta în foarte multe ore de probă, urmate de discutarea acestora. Studentul practicant pleca de la această școală cu un dosar substanțial conținând planuri de lecții, exemple de activități extracurriculare, fișe psihopedagogice, toate acestea fiindu-i de mare ajutor în viitoarea lui carieră didactică. Școala de aplicație era de asemenea ca un laborator în care se experimentau metode noi de predare, noi forme de activități educative. Activitatea la Seminarul Pedagogic și implicit la școala de aplicație se baza pe următoarele idei: primatul educației asupra instrucției, educația prin muncă, accentul pe educația morală, corelarea cunoștințelor de la diferite discipline, dezvoltarea integrală a personalității etc. Seminarul Pedagogic a funcționat la început în casa boierului Aslan din str. Toma Cosma nr. 2, apoi și-a construit propria clădire care și azi se găsește la această adresă. Școala de aplicație, devenită în 1924 *Liceul de aplicație*, a fost o școală model, bazată pe principii inspirate în special din școala germană, cea mai bună la vremea respectivă.

Activitatea la această școală a devenit pentru **Emil Briul** o pasiune de o viață. A predat aici între 1899-1907, 1912-1940, îndrumând totodată practica pedagogică a viitorilor profesori de matematică. Arhiva Seminarului Pedagogic Universitar scoate în evidență nu doar pe matematicianul E. Briul, ci și pe desăvârșitul pedagog E. Briul. După reforma învățământului din 1924, directorul *Ion Găvănescul* cere Ministerului Învățământului aprobarea pentru un post de director-adjunct care să se ocupe cu munca educativă și îl propune pe Emil Briul, acesta fiind un "profesor foarte bun și cu cea mai mare vechime în școală". Cererea a fost aprobată și din 1928 până în anul 1940, E. Briul a rămas în această funcție. Ca director-adjunct, s-a ocupat în special de disciplina școlară și de activitatea diriginților. E. Briul propune ca un elev să fie cronicarul clasei și să scrie într-un caiet ce a fost mai interesant în clasă în fiecare zi. În problemele controversate, E. Briul găsea soluții de compromis. De exemplu,

atunci când profesorii, în consiliu, cer pedepsirea elevilor care merg la cinema, răpind din timpul de învățare, directorul adjunct replică: "Elevii nu mai pot fi opritți de a merge la cinematograful, dar să li se recomande când se pot duce și să consemneze într-un caiet când și ce au văzut." Atunci când în februarie 1938 (după interzicerea partidelor politice), la un elev, s-a găsit o broșură legionară și profesorii se întrebau ce măsură să se ia pentru pedepsirea elevului respectiv, E. Briul dă dovadă de tact și spune că a cercetat cazul și a aflat că elevul cumpăraseră broșura de la o librărie, iar în privința pedepsei, crede că pedepsind, profesorii nu vor face decât să trezească curiozitatea celorlalți elevi, iar pe elevul în cauză l-ar transforma în erou. Pentru a-i scoate pe elevi de sub influența politicii, E. Briul propune ca aceștia să fie antrenați în cât mai multe activități pregătite chiar de către ei - de exemplu, disertații pe diferite teme și prezentarea lor în fața clasei. Emil Briul a muncit cu devotament în această școală pe care a prețuit-o în egală măsură. Drept dovadă e faptul că nu a prețuit să-și înscrie proprii fii la acest liceu.

În afară de *Ion Găvănescu*, S.P.U. a mai avut ca directori pe *Paul Nicorescu* și pe *Ștefan Bârsănescu*. Ca director-adjunct, Emil Briul a colaborat excelent cu fiecare dintre aceștia trei. De aceea la consiliul din 17 ianuarie 1939, spune: "Am trăit sub trei regi și la seminar sub trei directori", apoi, trecând în revistă istoricul Liceului de aplicație, subliniază: "În tradiția acestei școli este abnegația. Chiar și când instituția a fost scoasă de la buget, am funcționat fără salariu, până ce a fost pusă din nou în drepturile sale".

În anul 1940, **Emil Briul** iese la pensie, dar continuă să activeze în cadrul Comitetului școlar al Liceului de Aplicație. Cu toate că începuse războiul, Comitetul școlar a reușit să strângă banii necesari pentru a construi aripa de vest a școlii, pentru a reface clădirea din mijloc și pentru a turna fundația la aripa de est. (Din păcate, și azi clădirea de pe strada Toma Cosma nr. 2 are aripa de est neterminată.) De asemenea, tot în perioada aceasta, școala a fost înzestrată cu mobilier nou, dulapuri pentru bibliotecă și chiar un aparat de proiecție epidiascop "Magister". În toate aceste activități Emil Briul s-a implicat, făcând o echipă foarte bună cu directorul *Șt. Bârsănescu* și cu directorul adjunct *D. Gafițanu*. După 1948, Liceul de aplicație devine *Liceul clasic*, apoi *Școala Medie nr 4 "Garabet Ibrăileanu"*, actualmente *Colegiul Național "Garabet Ibrăileanu"*.

Omagiem în persoana lui **Emil Briul** un remarcabil matematician, un pedagog desăvârșit și un ctitor de școală.

Prof. Magda NEGREA
Colegiul Național "Garabet Ibrăileanu"